

FERICITA NOASTRĂ NĂDEJDE

»Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.« - (Romani 5,5)

Creștinismul adevărat se sprijină pe trei stâlpi: credința, dragostea și nădejdea. (1 Corinteni 13,13) Toate trei fac parte din aceeași categorie. Una fără celelalte nu se pot concepe. Fără credință nu există dragoste și fără dragoste nu există nădejde.

NĂDEJDEA

Pronunțăm sau scriem de multe ori un cuvânt, fără a ne gândi sau fără a bănuși ce diversitate implică. Așa este cu nădejdea. Scriptura vorbește despre:

Nădejdea vieții veșnice,
Nădejdea în Dumnezeu,
Nădejdea făgăduinței,
Nădejdea în Hristos pentru viața aceasta,
Nădejdea care nu se vede,
Nădejdea slavei lui Dumnezeu,
Fericita nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos,
Nădejdea care ne era pusă înaintea,
Nădejdea vie,
Nădejdea în El și mărturisirea nădejzii noastre,
Despre Isus Hristos, nădejdea noastră, nădejdea slavei,
Despre o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu,
Nădejdea chemării Lui,
Nădejdea Evangheliei,
Nădejdea mântuirii drept coif,
Nădejdea cu care ne lăudăm,
Deplină siguranță a nădejzii
Dumnezeu este Dumnezeul nădejzii (Romani 15,13).

»CREDINȚA este o încredere deplină în lucrurile nădăjduite, o puternică încredere despre lucrurile care nu se văd.« (Evrei 11,1)

Nădejdea, ca și credința, ca și dragostea sunt lucruri așa de minunate, că nu ne vine să credem că vor înceta vreodată. Despre dragoste se spune că nu va pieri (nu va înceta) niciodată. (1 Corinteni 13,8) Iar versetul 13 din 1 Corinteni 13 cu siguranță nu vrea să spună că credința, nădejdea și dragostea ar fi numai pentru viața aceasta, adică n-ar pieri doar atâta timp cât trăim pe pământ. Îl contrazice versetul 8. Când în 1 Petru 1,9 este vorba despre sfârșitul credinței noastre, nu trebuie să înțelegem că credința ar avea vreodată sfârșit, chiar și numai pentru faptul că acest cuvânt are și sensul de ‚fidelitate’. Credința nu înseamnă numai ‚a fi convins de ceva’, ci este o trăsătură de caracter foarte concretă a statorniciei sau a perseverenței dovedite. Dar nu despre aceasta vrem să vorbim.

NĂDEJDEA este cea de care vrem să ne ocupăm, nădejde în ceva foarte concret. Desigur, această nădejde va înceta odată cu împlinirea. Dar de ce o nădejde să n-o înlocuiască pe cealaltă? Așa a fost mereu. Nu este așa în toată viața? (Romani 4,18)

Dacă suntem foarte siguri sau foarte convinși de împlinirea nădejzii, ea este totuși neasemuit de frumoasă, chiar dacă trebuie să așteptăm o vreme împlinirea ei. De ce Dumnezeu nădejzii, care nu este același doar ieri și azi, ci în toți vecii, să nu trezească în noi iar și iar noi nădejdi, chiar de cu totul alt fel decât cele prezente? Totuși, nu este bine să gândim sau să ,trecem peste ce este scris'. (1 Corinteni 4,6)

Cât de slabă este priceperea noastră pentru ceea ce este scris! Cum să înțelegem lucruri despre care nu ne este nimic împărtășit? Și dacă avem așa de puțină înțelegere pentru lucrurile pământești, cum să le înțelegem pe cele cerești? (Ioan 2,12)

»Scaun de domnie plin de slavă
înălțat de la început,
loc al sfântului nostru Locaș,
Doamne, nădejdea lui Israel!«
(Jeremia 17,12-13)

Un vechi proverb spune că omul cât trăiește, tot nădăjduiește. Dar câte nădejdi amăgitoare nu există, în care oamenii își pun nădejdea și câți oameni n-au trăit până acum cele mai amare dezamăgiri, astfel că sunt total disperați și nici nu mai speră să nădăjduiască?

Rezultatul tuturor acestor nădejdi, care în realitate sunt absolut neîndreptățite, unde nu există nici un motiv de nădejde, reiese dintr-un vechi proverb cunoscut: ,a răbda și a nădăjdui, pe câte unul îl pot înnebuni.' De aceea, ce minunate sună cuvintele: »nădejdea aceasta nu înșeală«.

Există o singură nădejde îndreptățită și aceasta este **nădejdea în Dumnezeu cel viu**. Să ascultăm cu atenție cuvintele aceluia care a fost chemat să ne vestească această nădejde și care se prezintă pe sine cu vorbele: »Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă, ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.« (Tit 1 1-3)

»Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după calea, pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci și **am în Dumnezeu nădejdea ceasta**, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor dreți și a celor nedreți.« (Faptele Apostolilor 24,14-15)

»Și acum sunt dat în judecată pentru **nădejdea făgăduinței**, pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte. Pentru această **nădejde**, împărate, sunt eu pârât de iudei! Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morți?« (Faptele Apostolilor 26,6-8)

»Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților? Și dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră.«

»Dacă **numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos**, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii.« (1 Corinteni 15,12-14 și 19)

»Căci **în nădejdea aceasta am fost mântuiți**. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că, ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, **dacă nădăjduim ce nu vedem**, așteptăm cu răbdare.« (Romani 8,24-25)

Nădejdea vieții veșnice este temelia tuturor celorlalte nădejdi, care în totalitatea lor înseamnă ,nădejdea', care nu înșeală și tot ce noi, în calitate de copii ai lui Dumnezeu posedăm

și înțelegem prin credință, este foarte puțin din ceea ce va fi descoperit cândva, căci viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. »Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« (Coloseni 3,3-4)

Dar și în timpul apostolului Pavel existau din aceia care nu credeau în înviere și astfel nici în viața după moarte, nici în viața veșnică.

Apostolul Pavel ne arată în 1 Corinteni 15,16-18 nebunia unui astfel de punct de vedere, mai ales dacă el este reprezentat de unii care se numesc 'credincioși'; apoi continuă nestingherit:

»Acum, **Hristos a înviat din morți**, pârga celor adormiți.« (versetul 20)

Este de o importanță colosală faptul că el a fost dat la moarte pentru fărâdelegile noastre și a înviat pentru că noi am fost socotiți neprihăniți. (Romani 4,25)

»Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi.« (Romani 8,34) »Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.« (Romani 5,1-2)

»Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.« (Romani 8,29)

Dar noi nu vom fi numai asemenea chipului Fiului Său, ci vom fi asemenea și Lui, Tatălui. (1 Ioan 3,2) »Taina ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri și anume: **Hristos în voi, nădejdea slavei**.« (Coloseni 1,26-27)

»Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, **Eu în ei și Tu în Mine**; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.« (Ioan 17,22-23)

»Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând **fericita noastră nădejde** și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpe din orice fărâdelege și să-Și curățească un norod, care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.« (Tit 2,11-14)

»De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea **care ne era pusă înainte**, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut »Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.« (Evrei 6,17-20)

Și ceilalți apostoli vorbesc despre această minunată nădejde:

»Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la **o nădejde vie** și la o moștenire nestrăicicioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.« (1 Petru 1,3-4)

»Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are **nădejdea aceasta** în El, se curățește după cum El este curat.« (1 Ioan 3,1-3)

Poate să existe o nădejde mai mare și mai minunată decât cea descrisă în aceste versete? Nu este aceasta ceea ce niciun ochi n-a văzut, nicio ureche n-a auzit și nici la inima omului nu s-a

suit, ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc și ceea ce Dumnezeu **ne-a descoperit** prin Duhul Său? (1 Corinteni 2,9-10)

Bineînțeles că acum se poate vedea puțin din toate acestea, căci în nădejde am fost mântuiți și am putea avea îndoieli dacă am privi la noi înșine și dacă n-am avea o temelie tare sub picioare, dacă n-ar fi vorbit Dumnezeu Însuși.

Această nădejde ne-a dat-o Dumnezeu, care nu poate să mintă, Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare, de la care vine orice lucru bun și orice dar desăvârșit.

»Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, **în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.**« (Tit 3,4-7)

Noi putem să zidim nu numai pe lucrurile din trecut și pe dovezi exterioare, ci noi înșine purtăm în noi o dovadă minunată.

HRISTOS ÎN NOI, NĂDEJDEA SLAVEI

Trebuie să facem deosebirea între ‚Hristos în noi’ și ‚noi în Hristos’. Să vorbim acum numai despre primul aspect.

Trebuie să fi existat o zi în viața noastră, când Dumnezeu a vrut să-L descopere în noi pe Fiul Său, așa cum L-a descoperit în apostolul Pavel. (Galateni 1,15-16) Altfel nici nu ar fi cu putință ca Hristos să fie în noi. Dacă Hristos este în noi, atunci poate să și vorbească și să acționeze prin noi: acest lucru Îl face prin Duhul Său. Cine nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui. Dar dacă Hristos este în voi, atunci trupul este mort (răstignit împreună cu El, mort împreună cu El și îngropat împreună cu El), din pricina păcatului, dar duhul este viu din pricina neprihănirii. (Romani 8,9-10)

Corintenii căutau o dovadă că Hristos vorbește prin apostolul Pavel, iar el îi îndeamnă să se cerceteze pe ei înșiși, să vadă dacă erau în credință, **să se cerceteze singuri** și să își dea seama **dacă Hristos era în ei.** (2 Corinteni 13,3-5)

»Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci **Hristos trăiește în mine.** Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.« (Galateni 2,19-20) Aceasta a vrut Pavel să obțină de la Galateni și de aceea le-a scris: »Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua **Hristos chip în voi!**« (Galateni 4,19)

Efesenilor Pavel le scrie: »Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încât **Hristos să locuiască în inimile** voastre prin credință, având rădăcina și temelie puse în dragoste.« (Efeseni 3,6-17)

Dar cel mai minunat este când citim despre taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar pe care Dumnezeu a descoperit-o acum sfinților Lui și a vrut să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. (Coloseni 1,26-27)

Aceasta este înțelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu, pe care El a rânduit-o mai înainte de veci, spre slava noastră. (1 Corinteni 2,6-7)

Despre proorocii Vechiului Legământ citim că Duhul lui Hristos era în ei și mărturisea despre suferințele care aveau să vină peste Hristos și despre slava care le urma, dar **Hristos n-a locuit în inimile lor.** (1 Petru 1,11)

Toate textele citate arată că Hristos este în noi. Aceasta este o taină minunată, care poate fi înțeleasă numai prin credință. Căci **prin credință** locuiește El în inimile noastre.

MOTIVUL NĂDEJDII

Când nădăjduim, trebuie să avem un motiv temeinic. Trebuie să fim convinși că ceea ce nădăjduim, sigur se va și împlini. Cel mai siguri suntem când avem o arună pentru aceasta.

Mai trebuie să deosebim: ce nădăjduim pentru **viața aceasta**, pentru **viitor** și pentru **veșnicie**?

Arvuna este ceva care trebuie să aibă valoare mai mare decât lucrul pentru care slujește ca arvună. Arvuna este Duhul Sfânt, care ne-a fost turnat în inimă. (2 Corinteni 1,22; 5.5; Efeseni 1,14;) Cu acest Duh am fost pecetluiți. El este Duhul Sfânt al făgăduinței. El ne-a fost dat ca să ne ducă în siguranță la ținta dorită și să ne călăuzească în „tot adevărul”. El este Duhul adevărului, Mângâietorul. (Ioan: 14,26; 15,26; 16,7-15)

NĂDEJDEA PENTRU VIAȚA ACEASTA

Dumnezeu a spus explicit: »**Nu te voi lăsa și nu te voi părăsi.**« Deja lui Iosua i-a zis: »Nimeni nu va putea să stea împotriva ta cât vei trăi. Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.« (Iosua 1,5) Și Moise a putut să liniștească poporul: »**Întăriți-vă și îmbărbătați-vă!** Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău va merge El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa.« (Deuteronom 31,6) Și David a spus fiului său, Solomon: »**Întărește-te, îmbărbătează-te și lucrează;** nu te teme și nu te înspăimânta. Căci Domnul, Dumnezeul meu va fi cu tine. El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi, până se va isprăvi toată lucrarea pentru slujba Casei Domnului.« (1 Cronici 28,20)

Dumnezeu nu Se poate schimba. El rămâne același ieri, azi și în veci. Astfel că nu ne poate lăsa nici pe noi. De aceea citim: »**Căci El Însuși a zis:** „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul Meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?”« (Evrei 13,5-6)

Putem să ne simțim mângâiați și să ne bazăm pe El cu o încredere de copil, putem să-I cerem orice, căci știm că El ajută cu plăcere. Astfel că putem chiar și în timpurile cele mai grele, da, în cele de acum, să spunem împreună cu David: »**Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.**« (Psalmul 23) Ce ne-ar mai putea lipsi? Iar apoi citim: »**Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Ful Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela care îi socotește neprihăniți!**« (Romani 8,31-33)

Și dacă știm că toate lucrurile lucrează spre binele (spre binele cel mai mare al lor) celor ce iubesc pe Dumnezeu, care au fost chemați după planul Său, ce ar putea să ne mai neliniștească? (Romani 8,28)

Astfel că putem nădăjdui în Dumnezeul cel viu și să ne parcurgem calea de pelerini cu o inimă mulțumitoare și fericită și cu o conștiință liniștită. Dumnezeu a ales pentru noi o cale cu minunată înțelepciune și EL ne va duce cu siguranță la ținta pe care, altfel, niciunul din noi n-am atinge-o. El, Domnul, care este în noi, El este Acela Căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ și fără voia Lui nu poate cădea nici măcar un fir de păr din capul nostru.

NĂDEJDEA PENTRU VIITOR

Toată viața noastră pământească este foarte scurtă, plină de neliniște, osteneală și greutate și dacă n-am putea avea nădejde în viitor, atunci toată viața n-ar merita trăită. Atunci ar fi fost mai bine să nu ne fi născut.

Dar după planul veșnic al lui Dumnezeu, avem înaintea noastră un viitor așa de măreț și minunat, încât rațiunea noastră nu ajunge ca să cuprindă tot ce vom trăi. Centrul de greutate al nădejzii noastre este situat într-o altă lume, mai bună. În care suntem născuți încă de pe acum, prin nașterea din nou.

Noi nu suntem din lumea aceasta, doar trecem prin ea. Noi suntem străini în lumea aceasta și fără cetățenie, căci cetățenia noastră este în ceruri. (Filipeni 3,20)

Noi suntem călători printr-o lume rea, în care nu găsim nimic din ce ne-ar putea mulțumi și bucura inima, iar drumul este foarte greu, dar știm că el duce la o țintă minunată.

Am fost chemați pentru veșnicie la o stare înaltă, iar pe drumul prin această lume suntem crescuți și pregătiți pentru această stare înaltă. Totul are un scop, chiar dacă noi nu-l putem înțelege. Nici un om n-a putut să știe ce are Domnul de gând cu Iosif, dar Dumnezeu a știut foarte bine ce va face. Dacă pe Iosif l-a lovit o soartă așa de grea, a fost vândut ca sclav și în cele din urmă a ajuns nevinovat în temniță, da, nu numai nevinovat, ci și din pricina evlaviei lui, atunci acesta a fost drumul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru ca el să poată deveni »**domn peste tot Egiptul**«.

Noi am fost chemați să stăpânim și să guvernăm împreună cu Hristos. Astfel că instruirea noastră va începe, desigur, cu învățarea de a stăpâni. Pentru aceasta, cea mai bună ocazie o găsește fiecare chiar în sine. **Cine nu se poate stăpâni singur, acela nu-i poate stăpâni nici pe alții.** Și cine nu este ascultător, nu poate cere ascultare nici de la alții. Așa că trebuie să **învățăm ascultarea prin suferință**, ca mai târziu să nu ne purtăm ca Saul, căruia Dumnezeu a trebuit să-i spună: »Ascultarea este mai bună decât jertfele«, pe când despre David a putut spune: »L-am găsit pe David, fiul lui Isai, om după inima Mea, care va împlini toate voile **Mele**«. (Faptele Apostolilor 13,22; vezi și Evrei 5,8-9)

Se pare că puțini copii ai lui Dumnezeu au citit că am fost aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, **spre ascultare**... (1 Petru 1,2) Dumnezeu ne crește astfel ca să devenim și noi oameni după inima Lui, care să îplinească **toate voile Sale**, să devenim **copii ascultători**. (1 Petru 1,14) Putem să ne bazăm întru totul, că ceea ce Și-a propus Dumnezeu, El va împlini în chip minunat. De aceea Îl așteptăm pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor din cer, ca să schimbe trupul stării noastre smerite și să-l facă asemenea trupului slavei Sale. (Filipeni 3,20-21)

Acum suntem deja copii ai lui Dumnezeu, dar nu s-a descoperit încă ce vom fi; știm că atunci când Se va arăta El, **vom fi ca El**, căci Îl vom vedea așa cum este. (1 Ioan 3,2)

Apoi vine ziua minunată în care Hristos Se va arăta în slavă și atunci și noi ne vom arăta împreună cu El, în slavă. Aceasta este nădejdea noastră pentru viitor. (Coloseni 3,4)

De aceea »așteptăm fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.« (Tit 2,13-13)

»Așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.« (Romani 8,23)

Noi așteptăm arătarea Domnului nostru Isus Hristos; El **ne va întări** în așa fel, încât să fim **fără vină** în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. (1 Corinteni 1,7-8; Iuda 24-25)

Noi așteptăm din cer pe Fiul Său, pe care l-a înviat din morți: pe Isus, care **ne izbăvește de mânia viitoare.** (1 Tesaloniceni 1,10)

»Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care **va locui neprihănirea.**« (2 Petru 3,13)

Ar putea rațiunea omenească să-și imagineze ce vor să spună toate aceste citate? Putem să ne facem cea mai vagă idee asupra lucrurilor despre care vorbim sau scriem? Nu. Este prea minunat! – Dar este nădejdea noastră și **această nădejde nu înșeală.**

Dragostea lui Dumnezeu este motivul puternic al nădejzii noastre. Iar Domnul Isus este Omul al Cărui prototip este Boaz. El este omul care nu va avea odihnă până nu va sfârși lucrul chiar astăzi. (Rut 3,18) Problema noastră este în mâini bune la El. El are și voința și puterea să facă tot ce Și-a propus.

Da, ‚astăzi’ este timpul harului în care trăim, dar care se va sfârși curând și atunci **se vor împlini fără excepție toate nădejzile noastre, pe care ni le-am pus în El.**

Atunci vom adora puterea dragostei care s-a arătat în Isus și ne vom abandona impulsului de a iubi cu dragostea cu care eu ‚un vierme’ am fost iubit.

Dragostea lui Dumnezeu a fost deja turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. (Romani 5,5) Și cu acest Duh Sfânt am fost pecetluiți. El este Duhul Sfânt al făgăduinței și este arvuna moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu spre lauda slavei Sale. (Efeseni 1,13-14)

Această dragoste este așa de mare și de minunată, că nu putem decât să stăm liniștiți înaintea ei, să ne minunăm și să adorăm. Cu cât o contemplăm mai mult, cu atât ne copleșește mai mult, cu atât mai multă încredere câștigăm în Dumnezeu, astfel că ne punem toată nădejdea în EL.

Cum am putea să avem încredere în cineva pe care nu-l cunoaștem? Cum am putea avea încredere în Dumnezeu, dacă Domnul Isus nu ni l-ar fi arătat și dacă noi n-am fi trăit și n-am fi putut avea experiență cu El în viața practică, dacă nu ne-ar fi dat dovezi ale dragostei Lui și încă ne mai dă? Nu spune El poporului Israel: »Puneți-Mă la încercare!«? Experiența naște nădejde. (Romani 5,5)

Să ne preocupăm întâi puțin cu dragostea lui Dumnezeu, ca să avem intrare slobodă la EL.

»Dragostea lui Dumnezeu s-a arătat față de noi prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul lui Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că **El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.**« (1 Ioan 4,9-10)

Avem aici o realitate de neclintit. Dumnezeu mă iubește așa cum sunt. Dumnezeu te iubește! De ce? Ne-am gândit vreodată de ce?

Ce găsește El la mine de mă poate iubi? Sunt eu așa de bun, de statornic, sunt eu mai bun ca alții? Sau ce folos are Dumnezeu ca să mă iubească?

Dacă ne întrebăm așa, trebuie să ne dăm seama că există o singură dragoste, **dragostea lui Dumnezeu**, care este dragoste adevărată, care iubește dezinteresat, care nu se gândește la folosul ei. **Dumnezeu este dragoste.** Și cât de mult trebuie să ne fi iubit Dumnezeu, dacă a dat pe singurul Său Fiu, oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, pe El, care zi de zi era desfătarea Lui, ca ispășire pentru păcatele noastre, ca preț de răscumpărare pentru noi. Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, Dumnezeu **L-a făcut păcat pentru noi.**

»Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu.« (1 Ioan 3,1)

Dumnezeu nu S-a mulțumit doar să ne salveze și să ne ierte păcatele, nu, dragostea Lui merge mult mai departe: **El ne-a izbăvit** de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui. (Coloseni 1,13) Dragostea Lui merge și mai departe: Hristos a luat locul nostru smerit, iar noi trebuie să fim asemenea Lui. Știm că atunci când Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, căci **Îl vom vedea așa cum este.**

»Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: Astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării.« (1 Ioan 4,17)

Inimile noastre sunt mișcate nu atât de ceea ce a făcut Dumnezeu **din noi**, cât de dragostea Lui nemărginită **pentru noi**. Este mare și minunat ceea ce scrie apostolul în epistole; nimic nu ne poate mișca mai mult decât cuvintele Domnului și Mântuitorului nostru:

»Eu **le-am dat** slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una cum și noi suntem una, - **Eu în ei** și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și **că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine**.« (Ioan 17,22-23 și 26)

»Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?« (Romani 8,31-32)

Nu ne-a dăruit Dumnezeu în Hristos **deja mult mai mult** decât în tot ce se va mai arăta în noi și în ce **încă ne-ar** mai putea dăruia? Ce n-ar fi dat Dumnezeu să fi putut ocoli jertfirea Fiului Său. Putem să ne imaginăm sentimentele inimii de Tată când a trebuit să-L facă păcat și să-Și întoarcă fața de la El prin judecată?

Într-adevăr, dacă Dumnezeu ne-a iubit atât, încât L-a putut da pentru noi, atunci noi nu putem face altfel decât să ne punem toată nădejdea în El, căci **această nădejde nu înșeală**.

Nădejdea este în noi cu atât mai conștientă, cu cât dragostea lui Dumnezeu este înaintea noastră mai vie și cu cât dăm mai multă atenție îndemnului lui Iuda: »Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, **țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu** și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.« (Iuda 20-21)

În general nu ne săturăm niciodată de Cuvântul lui Dumnezeu și ar trebui să-l lăsăm cât mai mult să locuiască printre noi, căci tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde. (Romani 15,4) În Scriptură găsim și frumoasa pildă cu Avraam. El era convins că Dumnezeu îl iubește, căci El i S-a arătat; de aceea el a nădăjduit împotriva oricărei nădejdi și L-a crezut pe Dumnezeu, Care înviază morții și Care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. (Romani 4,17-18)

Ce credință a dovedit Avraam! Aici putem vedea ce vrea Cuvântul să spună: »Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.«

CONSECINȚA NĂDEJDII

Dacă cineva are o nădejde vie, lucrul acesta se poate observa ușor din atitudinea lui. El va trăi și va umbla potrivit acestei nădejdi.

De aceea ară și seamănă țăranul. Acest lucru ni-l pune Cuvântul înaintea ochilor; căci a fost scris pentru noi, că cine ară, trebuie să are cu nădejde și cine treieră grâul trebuie să treiere cu nădejdea **că va avea parte de el**. (1 Corinteni 9,10)

Oare cine ar ara sau ar treiera, fără să nădăjduiască într-un câștig din această muncă și ce ne-ar putea motiva să-L urmăm pe Domnul, dacă n-am avea o nădejde vie?

Da, Cuvântul spune explicit: »Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.« (1 Ioan 3,3)

Aici nu este vorba atât de curățirea de păcate, cât de separarea noastră față de necredincioși și față de religia lumii, așa cum vedem în 2 Corinteni 6,14-18 și 2 Timotei 2,21; și aici găsim minunata făgăduință, care este, de altfel și nădejdea noastră:

»Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.« (versetul 18) Dar cine nu se curățește singur, despre acela nu se poate crede că este în posesia acestei nădejdi.

»Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală; și nu facem ca Moise, care-și punea o măhramă pe față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pirolească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător.« (2 Corinteni 3,12-13)

Deci trebuie să se vadă și în afară ce fel de oameni suntem, altfel cum am putea ajunge în situația ca cineva să ne ceară socoteală despre nădejdea care este în noi? (1 Petru 3,15)

În afară de aceasta, nădejdea dă naștere la dragoste pentru toți sfinții. (Coloseni 1,4-5)

»Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.

Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.« (Evrei 10,23-25)

ȚINTA FINALĂ A NĂDEJDII

Va veni o zi când toate nădejdiile noastre se vor împlini. Atunci vom fi foarte surprinși de tot ceea ce dragostea lui Dumnezeu a pregătit pentru noi în slavă.

Dar nu în cerul cu toate mărețiile lui ne-am pus noi nădejdea, oricât de minunate ar fi acestea, **ci în Persoana Preaslăvitului nostru Domn și Mântuitor**, singurul care poate împlini toate nădejdiile noastre. Atunci când ne vom odihni la pieptul Lui, abia atunci vom fi **deplin satisfăcuți și fericiți fără nicio altă dorință**.

Nu este minunat **că deja de pe acum putem crede** acest lucru? Dar este o deosebire uriașă între nădejde și împlinirea nădejzii, între a crede și a vedea.

Iar ce urmează, acum nici nu ne putem închipui; Dumnezeu, care face totul după sfatul voii Sale, ne-a rânduit mai dinainte, după planul Său veșnic, să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte **am nădăjduit în Hristos**. (Efeseni 1,11-12)

»În El, Dumnezeu ne-a ales mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, **în dragostea Lui**, ne-a rânduit mai dinainte **să fim înfiați** prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său.« (Efeseni 1,4-6)

Curând vom ajunge la țintă, când va veni Domnul Isus pentru a ne lua la El, ca acolo unde este El, să fim și noi. Ținta noastră este casa Tatălui și inima Tatălui, iar ținta aceasta o vom atinge cu siguranță, căci Domnul Isus ne va conduce acolo.

Dar ce se va întâmpla atunci cu noi, aceasta nu putem să bănuim acum. Este mult prea minunat și mareț, ca un om să poată conștientiza acest lucru cu simțurile lui. Aceasta, ce ne-a pregătit Dumnezeu prin Duhul Său, este iar un lucru pe care ochiul omului nu l-a văzut, urechea omului nu l-a auzit și la inima omului nu s-a suit.

Dumnezeu ne-a chemat deja de pe acum la **părtășia** cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru. (1 Corinteni 1,9) Și »**părtășia noastră**« este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. (1 Ioan 1,3)

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Credința și nădejdea sunt înrudite, dar în timp ce nădejdea este îndreptată asupra lucrurilor viitoare, credința are de-a face cu lucruri atât viitoare, cât și prezente și trecute. Ambele sunt o încredere sigură, nu ceva nedefinit. Ele sunt îndreptate spre lucrurile nevăzute.

Poporul legământului, al Vechiului Legământ, a primit **nădejdi** pământești, iar copiii lui Dumnezeu au primit o chemare **cerească** și nădejde cerească.

Nădejdea noastră se referă la lucruri cerești, veșnice și are o cu totul altă temelie, mult mai tare decât nădejdea lui Israel, de aceea avem și o certitudine mai sigură, avem o nădejde mai bună decât cea a iudeilor. (Evrei 7,19) Noi nădăjduim nu numai în izbăvirea trupului, ci și în izbăvirea întregii firi de sub robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Aceasta se va întâmpla atunci când fiii lui Dumnezeu vor fi descoperiți cu Domnul, în slavă. (Romani 8,19-21) Când Domnul Isus va reveni, pe norii cerului, cu putere și slavă mare, atunci vom veni și noi cu EL. De aceea, înainte de aceasta vom fi răpiți la El.

VINO, DOAMNE ISUSE!